

020721-1

Karl Löwith kdysi už v titulu jedné své knížky (souboru menších textů o Heideggerovi) užil pro jeho (i svou) současnost pojmenování „nuzná doba“ („dürftige Zeit“). Vyjádřil tak – ještě uprostřed války – pocit řady hlubokých myslitelů již 19. a potom 20 století. V čem spočívá, v čem může spočívát chudoba a ubohost doby? Ve srovnání s tím, co přecházelo: dojem nuzoty je založen jen na srovnávání s bohatostí a vznešeností toho, co předcházelo. Ale jak je dobře známo, nejsnadnější způsob, jak se vyrovnat s problémem, který se nám nelíbí, je prostě ho popřít nebo nevzít na vědomí. Snad proto je nuzota doby tak úzce spjata se slepotou většiny těch, kdo ji sdílejí. Tím významnější jsou lidé – ovšem mysliví lidé – kteří nám ty problémy připomínají; a ještě cennější jsou ti, kdo ukazují na problémy nové, v jejichž perspektivě na ty staré, zamlouvané a zapomínané už vlastně ani zapomínat nelze.

(Písek, 020721-1.)